Пташе сумирний зворотного льоту пташе
Ти звив гніздо в повітрі
На тій межі де сонце наше світить
Спусти другу повіку земля тебе засліпить
Як голову зведеш

І я собі зблизька такий хмурний та хмарний
Туман що повива розсвічені ліхтарні
Рука що застує зненацька світ очам
Подоба непрозорої куртини
Піду осяяний між сумовитих тіней
Світил улюблених вберу у себе чар

Пташе сумирний зворотного льоту пташе
Ти звив гніздо в повітрі
На тій межі де світить моя пам'ять
Спусти другу повіку
Не через сонце і не через землю
А через той огонь крутий що потужніє ненастанно
Побачиш він колись єдиним світлом стане

Колись
Колись я ждав себе самого
Казав Гійоме час тобі прийти
Щоб я спізнав нарешті що я за один
Адже я знаю інших
Я знаю їх п'ятьма й ще кількома чуттями
На ноги їм погляну і вже можу тисячу таких людців відтвори
На ті панічні ноги чи на одну лиш волосинку
Чи на язик якби мені забаглось бути лікарем
Чи на дітей якби мені забаглось бути пророком
На кораблі хазяйські на пера моїх колег
На мідяки сліпців на руки німтурів
Або на лист по словах а не за письмом

Вгадаю зараз скільки років тому хто його писав
Зачую тільки дух їхніх церков
Чи дух річок що через їхні міста течуть
Чи пахощі квіток у парку
Чи навіть дух собачки о Корнелію Агріппо
І я вже опишу докладно твоїх співгородян по Кельну
Царів їх звіздарів і тлуми урсулінок
Що ти по них судив так зле про всіх жінок
Попробую на смак який де лавр викохують
І знаю вже любить чи глузувать
Торкнусь одежі і вгадаю чи ти мерзляк чи не мерзляк
О люди я вас знаю
Почую тільки кроки
І непохибно визначу куди вони прямують
Я стільки вас пізнав
Що будь-кого завиграшки реконструюю

Колись я ждав себе самого
Казав Гійоме час тобі прийти
Все любе ринуло ліричною юрбою
Мене лиш не було серед тієї многоти
Ішли там велетні в зеленім жабуринні
Як вежі острови пливли на субмарині
З ясних морських глибин я враз на кров добувсь
Забилось серце вже затріпотався пульс
Втім по землі пройшли якісь племена білі
В руках у всіх були троянди не мечі
І мову люди ті творили ідучи
Я перейняв її бо говорить кортіло
Ішов кортеж а де ж моє у ньому тіло
О скільки їх пройшло і всі оті не-я
По дрібці скинулись мені на повне я
Мене як вежу ту потроху будували
І завдяки всім тим тілам речам вікам
Нарешті я постав з'явивсь нарешті сам

Віки старі віки творці мої знебулі
Дочасно я живу мину як ви минули
Та не вдивляюсь я у майбуття пусте
В мені минувшина до безміру росте

Бо ж мертве тільки те чого ще не існує
Було над може буть незмінно тріумфує
Являючи стрункий живий яскравий лад
Творіння й твориво процес і результ